

NR. 2 - APRIL 1955 - 7. ÅRGANG

ULEFOS NYTT

ORGAN FOR S. D. CAPPELEN - ULEFOS JERNVÆRK

Noen ord om bedriftsulykker

Efter de siste overenskomster har en arbeider som blir borte fra arbeidet i mer enn 3 dager krav på godtgjørelse av arbeidsgiveren hvis fraværet skyldes en bedriftsulykke. Denne bestemmelsen har — såvidt jeg skjønner — vært diskutert endel omkring på arbeidsplassene, og jeg har selv fått endel spørsmål om saken. En kortfattet redegjørelse kan derfor klargjøre saken litt.

Jeg tror man får et ganske godt inntrykk av saken hvis man holder fast ved at det må foreligge en ulykke. Enda riktigere er det kanskje å si et ulykkestilfelle. Dermed er det klart at alle yrkessykdommer faller ut av bildet — de kan nok være ubehagelige, men skyldes ingen ulykke. Det er altså ikke nok at man er syk.

Sykdom eller en eller annen skavank kan ofte være årsaken til at man blir arbeidsufør. Yrkesnevrose i armen kan f. eks. medføre at man plutselig en dag får voldsomme smerter og blir ute av stand til å arbeide. Slike smerter skyldes ikke noen bedriftsulykke. I andre tilfeller har det hendt at en arbeider har fått voldsomme smerter — «kink» — i ryggen etter et løft. Undersøkelsen viser at vedkommende har en feil i ryggsoylen. I slike tilfeller må man regne med at løfteskaden — ryggskaden — ikke blir godkjent som en bedriftsulykke. Selve løftingen har bare utløst skaden, men det er skavanken i ryggen som er årsak til skaden.

En ting er det altså at det må foreligge en ulykke eller et ulykkestilfelle. Men der-til kommer at ulykken må ha en viss forbindelse med bedriften. Stort sett kan man si at ulykken må ha skjedd innen bedriftens område. På den måten er det ingen bedriftsulykke hvis man faller og brekker armen på veien til arbeidet — sålenge man ikke er innenfor portene. Men unntagelsesfri er regelen ikke — det kan fore-

komme tilfeller da en ulykke som skjer utenfor bedriftens område må anerkjennes som en bedriftsulykke.

Hvis ulykken skjer innenfor bedriftens område kan man altså regne med at den blir godkjent som bedriftsulykke. Men ikke alltid. Det må være en viss sammenheng mellom det arbeid som arbeideren er satt til å gjøre, og ulykken. Så nær sammenheng er det dog ikke. Ulykken behøver således ikke nødvendigvis skje under utførelsen av selve arbeidet, den kan skje i spisepausen, på veien til arbeidsstedet innen bedriften, under omkledding m. v. Men er det ingen sammenheng i det hele mellom arbeidet og ulykken foreligger det ingen bedriftsulykke. Begir man seg rundt på bedriftens område uten å ha noe der å gjøre, eller på steder hvor det er forbudt å ferdes, gjør man det på egen risiko. Tar man seg til med arbeide for egen regning — man lager noe til seg selv, (enten lovlig eller ulovlig) — så vil en ulykke ikke bli godkjent som bedriftsulykke.

Tilslutt et tilfelle fra praksis som alle sikkert er enige om ikke er noen bedriftsulykke: To arbeidskamerater røk ukklar i arbeidstiden. Den ene kom nokså forslått ut av kampen, og måtte holde seg hjemme i lang tid. Men noen godtgjørelse av arbeidsgiveren fikk han nok ikke.

O. Grønberg.

Bedriftskveld

Fredag den 18. mars gikk sesongens siste bedriftskveld av stabelen. Den hadde samlet ca. 100 mennesker.

Bedriftens musikkorps innledet som vanlig, og med sivilingeniør Cappelen som

konferansier gikk programmet slag i slag. Kontorsjef Liestøl i Holla kommune var innbudt for å orientere om det aktuelle emne: skatt av årets inntekt. I et foredrag som gikk over tyve minutter gjennomgikk kontorsjefen de forslag og bestemmelser som foreligger. Han gjorde det på en grei og forståelig måte og spekket det hele med små vittigheter, slik som bare Liestøl kan det. Etterpå var det anledning til å stille spørsmål og formann Karl Andreassen og overrettssakfører Grønberg hadde hver sine innlegg.

Oscar Skårdal var neste mann på podiet. Han talte for sitt hjertebarn hjelpekassen, som er en gammel og vel anskrevet innretning innen bedriften.

Begge foredrag høstet bifall.

I spisepausen underholdt hornmusikken, og så gikk man over til underholdningsavdelingen, som denne gang bød på variert program. Eivind Klavenes iført russelue og vandringstav foredro et lengere versifisert opus: Holla på kryss og tvers. Så fulgte Åge Eklund med sang til Jespersens akkompagnemang. Sketsjen «Råkjøring» med Bjarne Rønningen og Jespersen som aktører vakte stor munterhet. Siden var Klavenes igjen i ilden med «Telefonsamtale med Truman», «Mirakeldoktoren», og sist men ikke minst i sketsjen sammen med Jespersen «Si det i toner». Einar Juliusen hadde utvidet sitt repertoar og opptrådte denne gang med ensemble, Sigurd Larsen og Einar Tufte spilte gitar og utfoldet et sprudlende humør. Anton Thomassen sang som vanlig seriøst og vakert.

Underholdningsavdelingen var kvikk og morsom og fikk stort bifall.

Sivilingeniør Cappelen avsluttet kveldens program. Han minte om at dette var sesongens siste bedriftskveld og konstaterte at de foregående hadde vært både lærerrike og underholdende. Tilslutt takket han alle dem som hadde bidratt med underholdning og på andre måter medvirket til at sesongen var blitt vellykket.

Dødsfall

Den 28. mars døde avdelingssjef Karl Gustaf Almgren i firmaet Bergan & Søn, Tønsberg, og Ulefos Jernværk har dermed mistet en av sine gode ambassadører.

Almgren ble ansatt hos Bergan & Søn den 20. 11. 1922 og hadde således 32 års virke bak seg, hvorav 18 år som avdelingssjef i støpegodsavdelingen.

Han hadde en riktig forkjærlighet for Ulefos ovner, og bidrog vesentlig til Ulefos Jernværks gode posisjon på ovnsmarkedet i Tønsberg.

Han hadde en sjelden lun og behagelig fremtreden, og hans bortgang har vakt sorg i vide kretser, — ikke minst blant kolleger og venner.

Vi lyser fred over hans minne.

Den 3. mars døde Nils J. Grinihaugen i en alder av vel 77 år. Han ble begravet på Lunde kirkegård den 12. mars under stor deltagelse.

Vi lyser fred over hans minne.

Den 10. mars døde pensjonert former Hans Fritheim. Han var født den 7. juli 1879 og var ansatt i støperiet inntil han ved fylte 70 år falt for aldergrensen.

Han innehadde firmaets erkjentlighetsgave i sølv samt medaljen for lang og tro tjeneste.

Vi lyser fred over hans minne.

Stort medaljedryss

Bakerste rekke fra venstre: Fru siv.ing. Cappelen. Fru Røibæk. Fru Pladsen. Fru Hollasætre. Fru godseier Cappelen. Første rekke fra venstre: Siv.ing. Cappelen. Hans Røibæk. Nils Teigen. Ola Pladsen. Gustav Hollasætre. Godseier Cappelen.

Årene går. Bedriften blir eldre og de ansatte med. Hvert år kommer det nye puljer av medarbeidere som har femti års tjeneste i bedriften bak seg, og ledelsen har alltid sørget for å gjøre Det kgl. selskap for Norges Vel oppmerksom på begivenheten og at de blir belønnet med medaljen for lang og tro tjeneste.

I år var det hele fjorten stykker som hadde oppnådd denne respektable tjenestetid. Det var:

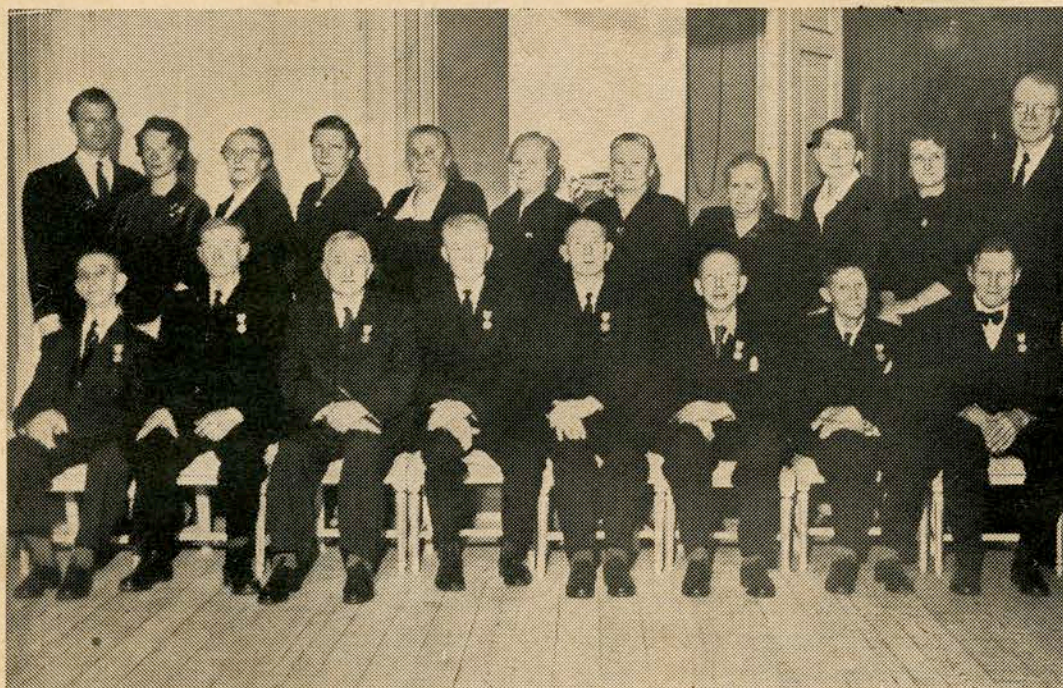
Torjus Ugge
Halvor Heggland
Gustav Hollasætre
Ola Pladsen
Nils Teigen
Hans Røibæk
Hans Asplund
Karl Finkenhagen
Hans Odinsen
Nils Johannesen

Ole Haugen
Andreas Jacobsen
Gullik Grini
Johan Frosta

Tirsdag den 15. februar var arbeiderne fra Landsmarken og jordegodset innbudt med damer til middag på Holden sammen med endel funksjonærer fra skogbruket. To av jublantene var dessverre forhindret fra å komme.

Under den hyggelige middag hvor såvel senior- som juniorsjefen med fruer deltok, holdt Godseieren en tale for sine gjester, og takket for god innsats. Medaljeutdelingen fant sted under middagen, og hver jublant fikk sin devise på vers forfattet av avd.sjef Jespersen. Hans Røibæk takket på arbeidernes vegne.

Tirsdag den 15. mars var det arbeiderne ved Verket's tur, — ialt åtte stykker. Det ble atter en hyggelig middag i kjent regi

Bakerste rekke fra venstre: Siv.ing. Cappelen. Fru siv.ing. Cappelen. Fru Haugen. Fru Finken-
hagen. Fru Asplund. Fru Jacobsen. Fru Odinsen. Fru Johannesen. Fru Frosta. Fru
godseier Cappelen. Godseier Capp'e'n. Forreste rekke fra venstre: Ole Haugen. Karl Fin-
kenhagen. Hans Asplund. Andr. Jacobsen. Hans Odinsen. Nils Johannesen. Johan Frosta.
Gullik Grini.

hvor Ole Haugen som svar på Godseierens tale på arbeidernes vegne takket for godt samarbeide og for den måte bedriftens ledelse alltid hadde sørget for sine ansatte.

Efterpå hygget man seg i salongene og frisket opp gamle minner fra arbeidslivet.

Det hører vel til sjeldenhetene at både far og sønn i samme firma får medaljen for lang og tro tjeneste. Når det gjelder Karl Finkenhagen så har også hans far Kristian Finkenhagen medaljen. Med andre ord, så har far og sønn tilsammen mere enn hundrede års arbeide i samme firma.

JOHAN FROSTA

Det som gjør Ulefos Jernværk berømt det er jo kvaliteten

at ovnen er prima og intet forsømt det teller i realiteten.

Og det beror på den enkelte mann man må ikke fuske i faget

og da tar vi hatten av for Johan han er av det rette slaget.

Med stor rutine og presisjon han passer hver ovnsdel sammen så til hans medalje og dekorasjon sier vi ja og amen.

GULLIK GRINI

Vi syns det er fint at Norges Vel så langt med medaljene rekker og gleder oss over at just i kveld den tilfalt en prima snekker.

For tenk på alle de hus og hjem
som reistes for Gulliks neve.
Ja, får han sin hyldest fra alle dem,
så blir det et lenge leve.

ANDR. JACOBSEN

Andreas er både sterk og sprek
en kar ov den riktige sorten
hvor alt som er arbeid går lett som en lek
det har han vel hentet fra sporten.
For engang var Andreas keeper i «Ørn»
han vokter buret med rette
og alltid med iver han tok sin tørn
med svært få baller i nettet.
Og livet har vekslet med sport og plikt
i dag skal han jubilere
og dekorerer med sølv og slikt
og vi — vi vil gratulere.

OLE HAUGEN

På verkstedet treffer du Ole isving
han jobber så trutt som en neger
der fikser han ovner og saker og ting
på toppen av alt er han jeger.
Nå vel, — det vil si han har lagt opp nå
man kan ikke allting forlange
men tenk på de harer han greide å flå
jeg tipper og tror det er mange.
Nå skal han hedres for femti års dyst
og Ole fortjener jo dette
han gikk inn for saken med liv og lyst
og det vil vi si er det rette.

NILS JOHANNESSEN

Det fins ei fisker her tillands
som ikke kjenner Nils i grunnen
når fisken hører navnet hans
så stikker'n rett til bunnen.
Som sjefens trogne følgesvenn
han trasket har blant lyng og tue
og fisk og fugl er heden sendt
for Nils's børse, pilk og bue.
Vi spår deg fortsatt mange år
at skjebnen er deg huld
og når du ny medalje får
så må det bli i gull.

HANS ASPLUND

Vi vet jo alle hva det betyr
trofast i arbeid å være
og Hans er en rund og trivelig fyr
som gjør bedriften all ære.
Hans femti års virke skal lysende stå
som eksempel for kommende krefter
til alle de unge vi sier som så
forsøk kun å gjøre det etter.

KARL FINKENHAGEN

Bondens yrke nar også sin sjarm
det har vi så ofte fått sanne
og Karl har sin private farm

ved Deilevjes smilende vanne.
Der avler han tupper og ku og hest
og allting seg vel har laga
men det som i grunnen huer ham best
er jobben nede på Saga.
Der har han virket i femti år
en lang dag — det kan du vel skjønne
han derfor diplom og medalje får
for slikt vil bedriften belønne.

HANS ODINSEN

Hvor tømmerstokker store og tømmer-
stokker små
velter inn på kjerratten i mengde
der treffer vi Hans Odinsen og han vet
jamen rå'
han kapper alle i den riktige lengde.
Og Saga er hans virkefelt fra han var stor
som så
han er ekspert i trelast og i tømmer
og derfor er det gledelig at på en dag
som nå
at vi med sølv, diplom og heder ham
belønner.

HANS RØIBÆK

I firmaets bøker det står på prent
at du jubilerer i år
det gjelder de femti år som kjent
og hermed medalje du får.
Vi synes det er en flott prestasjon
i yrket som her du har valgt
og gir deg alle vår gratulasjon
for velgjort arbeid i alt.

NILS TEIGEN

Han Nils er den fødte jeger
det er ikke tvil om det
og nevner vi jaktens gleder,
da kan han gi grei beskjed.
Av elg har han nedlagt en masse
hans iver er kronet med hell
så nå kan det jamen passe
å trekke det frem her i kveld.
En prima kar — ja du skjønner
det er'ke tilfeldig med slikt
at vi i dag ham belønner
med diplom, medalje og dikt.

GUSTAV HOLLASÆTRE

På Holla gård er det Gustav bor
ja der er han også nå
men best vi husker fra dengang han fór
rundt med melk til store og små.
Som gårdskar klarer han brasende flott
med dyr har han ekstra lag
så derfor passer det riktig godt
at han får medalje i dag.

OLA PLADSEN

Ola er en av de få som har
teft når det gjelder elgen

SPANIA

Syv minutter efter at flyet Vickers Viscount med sine fire turbo-prop/motors hver på 1400 hester hadde lettet fra Fornebo så jeg Lifjell og litt senere Norsjø. Det er ganske utrolig hvor langt vi kunne se en klar marsdag der vi fløy i 3500 meters høyde langs kysten. Lifjell så ut som en hvit lav tue. Nå Norsjø så jeg fint råkene og Valøya. Jeg kunne til og med se «Tollaskauen». Alle vannene i Landsmarka fortonte seg meget tydelig og siden det var skaureint og sne på vannene ble disse meget markert i landskapet. Særlig godt så jeg øyene i Sannavann. Når man flyr slik langs kysten i den høyden får man også et ganske godt inntrykk av at Norge består av 70 % fjell, da Langfjellene var som en eneste hvit rygg i vest på toppen av Norge. Vi satte ut over Nordsjøen fra Kristiansand og etter tre timer fra Oslo landet vi i et overskyet London. Påtagelig varmere var det i London med sine + 15° og en ganske behagelig overgang fra Oslos - 15.

Efter at tremasseagenten Berner Nicol og Mr. Glenny i Elkington lokk var oppsøkt satt vi atter i et fly på vei mot Spanien i et to motors Elizabethan som hev seg noe ganske forferdelig i den storm som var over England den morgen og som bl. a. kastet M/S «Venus» langt opp i fjæren.

Disse fly kan ikke fly så høyt opp som Viscountene. De kan nemlig fly opp til ni

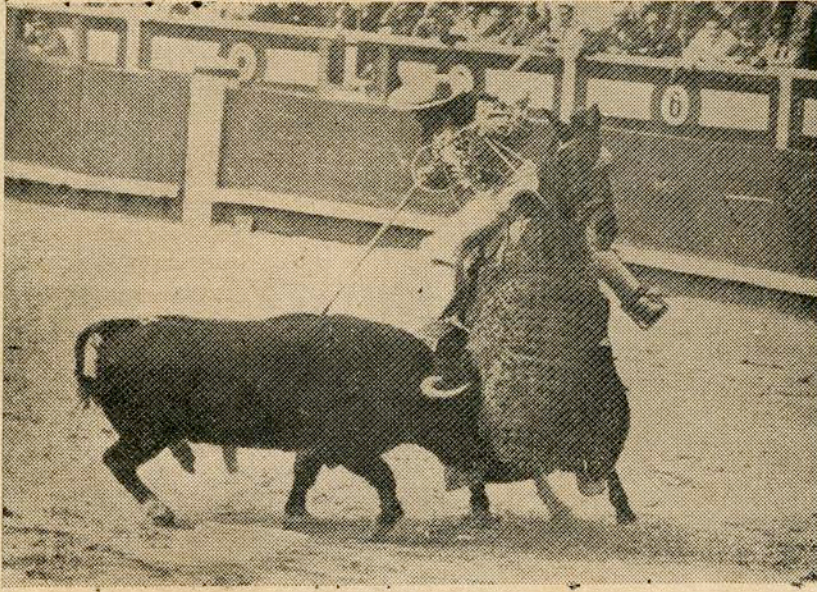
tusen meters høyde og der er nesten alltid rolig vær slik at man med disse fly er sikker på en stille og rolig flytur. Vi fløy over deler av Frankrike som virket veldig oppdyrket, videre over den beryktede Biscayabukt og inn over Spanias nordkyst ved St. Sebastian hvor fjellene var sne-dekt. Mot øst så vi Pyreneene. Heldigvis hadde vinden gitt seg over Biscaya og vi hadde fint vær til vi kom ned i Madrid til full sommer + 26° Celsius, den 26. mars, herlig. Vi slapp lett inn i Francos land og tollerne i dette land var ikke så nøye som de norske tollerne.

I Madrid var det mange interessante ting å se. Først tok jeg en tur i buss med engelsktalende guide rundt i byen for å få et inntrykk av den. Etter det jeg så og ble fortalt ble Madrid ikke meget ødelagt under borgerkrigen. Det eneste det gikk ut over var universitetsbyen som nå blir bygget opp meget stort, flott og pent. Her studerer 12 000 studenter, hvorav 3000 utlendinger. Vi fikk se Madrids store fotballbane, som er verdens tredje største med plass til 125 000 tilskuere. Den var ny og veldig inponerende. Verdens største fotballbane er i Rio de Janeiro og den nest største i London.

Vi så også på tyrefektingarenaen som var verdens nest største med plass til 26 000 mennesker. Den største er i Mexico City. Jeg hadde alltid trodd at tyrefekting var det som omfattet størst interesse i Spanien, men det var fotballen som det da også fremgår av de to arenas størrelser. Det mest forbausende med tyrefektingsarenaen var å se sykestuen med full operasjonsal og kapell for matadorene. Skal si jeg fikk inntrykk av at her gikk det varmt for seg. Jeg fikk da også se tyrefekting et par dager etterpå.

Jeg må med en gang si at tyrefekting er noe av det mest fasinereende skuespill

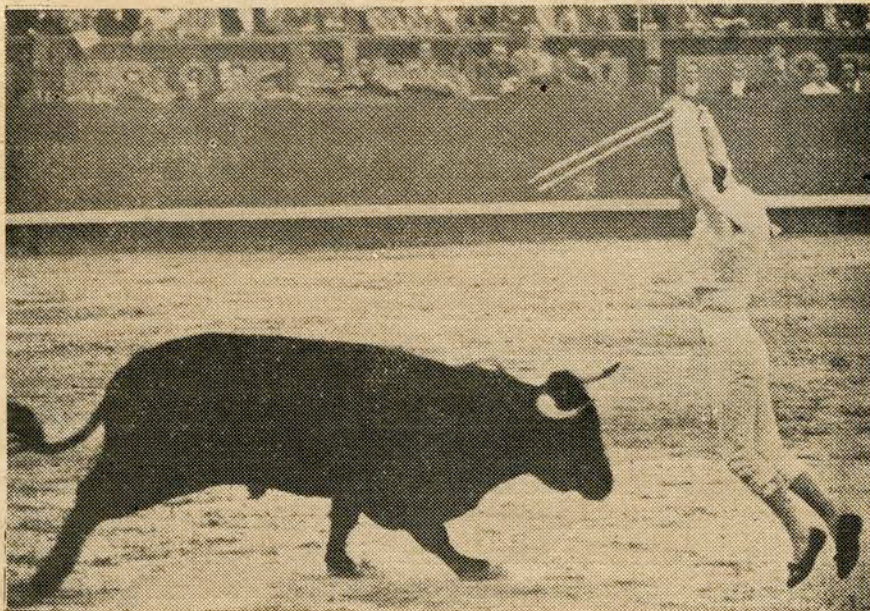
han vet presis hvilken vei den tar både i hverdag og helgen. Og opplagt til spøk er han nesten støtt han har humør av det gode og alle dem som Ola har møtt gir ham ros som en hyggelig pode. Bedriften vil gjerne få takke i kveld for femti års innsats med ære og det kongelig' selskap for Norges Vel sier at slik skal det være.

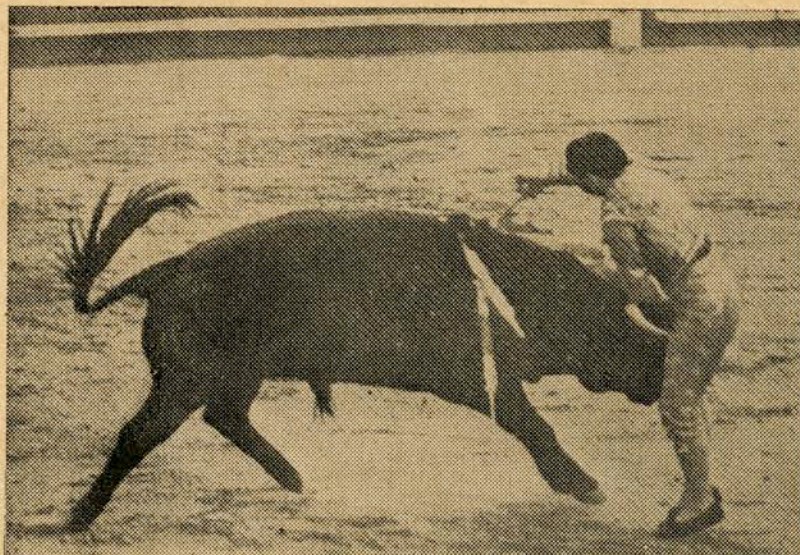
*Picadoren stikker
«lansen» i oksens
nakke.*

jeg har sett. Det begynner med at alle deltagerne kledd i meget flotte og fargerike drakter, minus stutene selvfølgelig, kommer inn på arenaen for å presenteres for publikum. I opptoget følger også med tre muldyr som trekker ut oksene etterhvert som de drepes. Derefter forsvinner alle sammen unntagen tre, fire mann, toreros, som har et stort rødt klede hver og inn styrter oxen i full fart. Den virker litt forvirret og det er ikke så rart for den har i det siste døgnet blitt holdt i et mørkt

rom uten mat og det er klart den da blir forvirret når den kommer inn i arenaen i den sterke sol og med alle menneskene som jubler. Disse toreros erter oxen etter beste evne med det røde kledet og det var ganske morsomt å se hvorledes oxen fór mot det røde kledet til ingen nytte må jeg si, for mannen sto jo ikke bak det akkurat. Etter noen minutter kommer picadoren inn. Han sitter på en hest som har en slags skytevest på seg for at oxen ikke skal såre hesten. Mannen på hesten, picadoren,

*Banderilleroen stikker
banderillas i
oksen.*

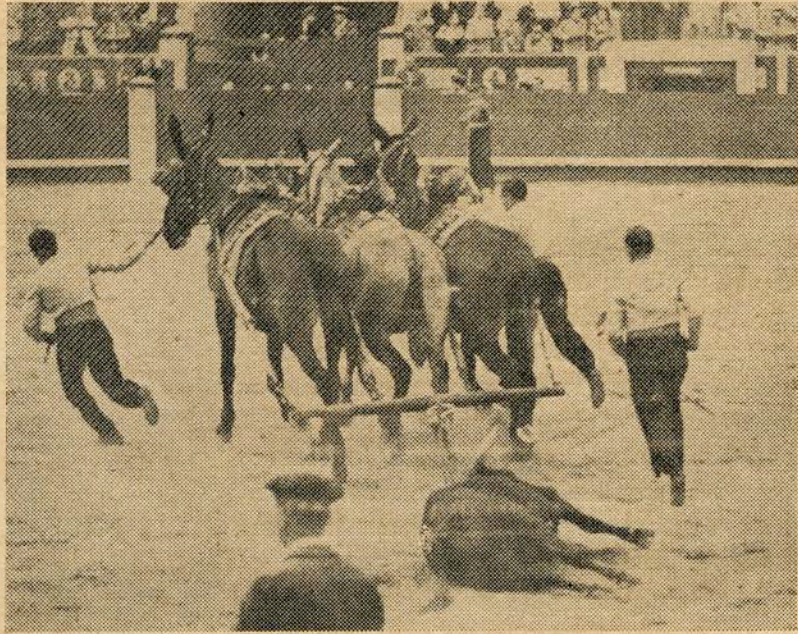
Matadoren stikker «kniven» ned mellom nakkehvirvlene på oxsen.

har en lang lanse med en pigg og som stikkes inn i oksens nakke. Den har en slags stopper eller trinse slik at den ikke kan gå mer enn ca. 10—15 cm inn i oksens nakke. Denne stikkingen gjøres for å svekke nakkemusklene til oxsen slik at den blir stående med hengende hode og således letter matadoren arbeide når han skal stikke sin sabellignende kniv inn mellom nakkehvirvlene. Etter at picadoren har gjort sitt arbeide og rider ut kommer banderilleron inn. Dette er det mest elegante man ser synes jeg. Dette er en kar som setter to og to banderillas, noen slags piler med mothaker i oksens nakke, dette for å trette og tirre oxsen. Dette ser veldig nifst ut der oxsen kommer styrtende mot mannen som da elegant hopper opp og setter disse banderillas i nakken på oxsen idet den skal til å stange mannen. Det ser ut som oxsen stopper opp i samme sekund og mannen selv hopper til side og blir på den måten unngått å bli stanget ihjel. Etter dette kommer da matadoren som regnes for helten og skal avlive dyret. Dyret er etter dette temmelig irritert og opphisset, men også utkjørt. Matadoren turrer oxsen så godt han kan med hjelp av det røde kledet og er da meget våksom ved å holde kledet bare litte grann til side for seg mens oxsen bruser frem ganske få centimeter fra hans hofter. Oxsen er nå nokså blodig og stygg

å se der blodet siler ned fra nakken og glinser i solen. Til slutt når oxsen står stille med senket hode og skuer mot matadoren tar han godt sikte med sin kniv og kjører denne ned mellom nakkehvirvlene. Treffer han ikke ordentlig — og det er vanskelig — går sabelen bare gjennom skinnnet på oxsen og den blir enda iltre. Treffer han som han skal faller dyret om med en eneste gang og hele skuespillet er over, ca. 20 min. etter at oxsen er blitt sluppet inn på arenaen. Øyensynlig finnes det ingen dyrebeskyttelsesforeninger i Spania og hvis det gjør så, må de ha en ganske annen oppfatning enn våre hjemlige dyrebeskyttelsesforeninger. Ved en slik tyrefektning følger folk meget intenst med og er det noen av de opptredende som ikke gjør som de skal får de da ubekvems ord mot seg og folk piper eller klapper i hendene etter som innsatsen er. I alt var det seks okser som ble drept i løpet av en slik forestilling. En ny matador for hver okse. Blant matadorene var det en som ikke var noe flink. Dette kvitterte folk ikke bare med å pipe på ham, men da han endelig hadde fått liv av den stakkars oxsen og denne ble slept sten død ut av de tre muldyr, klappet folk demonstrativt for det stakkars døde dyret for å vise at det hadde vært tappert, og ikke matadoren. Det må vel være ganske forsmadelig å få pu-

*Tre muldyr sleper
ut den døde oxen.*

blikums dom på denne måten. Flinkke matadorer får oksens ører og hale, og kjøttet på oxen kan da selges til fantastiske priser. Matadoren kan hvis han ønsker det dedikere oxen til publikum eller en person, da gjerne en dame. Hvis publikum blir tildelt oxen kaster han sin hatt ut i arenaen før han begynner sitt arbeide.

Jeg så også på en hanekamp i Madrid. Dette var ufyselig. Hanene så ut som strutser da de var ribbet nedentil og likeledes var kammen skåret av og deres hals var også ribbet for fjær og var helt naken. Det hele går ut på at disse hanene i løpet av 36 min. skal forsøke nærmest å ta livet av hverandre. Viser ingen av dem tegn på å være slagen i løpet av 36 min. blir det regnet som uavgjort. Viser derimot den ene hanen seg å være mer dårlig og medtatt avbrytes kampen vanligvis, i favør av den seirende hane. Det er riktig ekkelt å se på, for de hakker bare etter øynene på hverandre og de er aldeles forskrekkelig blodig etterpå. Jeg så det på meget nært hold så jeg fikk et levende inntrykk av det. Det forekom meg noe sykt at to dyr av samme art skulle kjempe sammen på den måten der. Stålsporer brukes ikke, da de da ville drepe hverandre.

Madrid har også et meget flott slott hvor kongene i sin tid bodde. Slottet er særlig kjent for sine imponerende gobelinsamlinger. I tronsalen sto det nå en mer vanlig stol og ikke to kongestoler. Denne ene stolen hadde ikke noen krone på seg, men falangens våpen, Francos parti. Vår guide uttalte at han synes det var feil. Kongestolene skulle stå der og det skulle ikke stå en stol med Francos våpen. Han hadde ikke noe på kongeslottet å gjøre, mente han. Jeg snakket med andre turister som hadde hatt en annen guide og han hadde sagt at Franco godt kunne sette seg i den stolen og ta tilhold på slottet, men det hadde han ikke gjort, da han var så storsinnet. Oppfatningen var øyensynlig forskjellig, men det så ikke ut til at folk var redde for å si hva de mente.

Verdt å se i Madrid er absolutt Pradomuseet med en verdensberømt malerisamling. Her finnes flere av de mest kjente verker av verdens største bildende kunstnere, såsom Goya, van Dyck osv.

Restaurantene i Madrid var usedvanlig rene og pene med god mat og service. Enkelte steder hadde de også opptrreden med typisk spansk dans og sang. Selv om man

ikke kan et ord spansk, er det meget morsomt å se på og særpreget.

Vi tok også en tur ned til Syd-Spania, hvor det var full sommer i slutten av mars. Det mest forbausende var kanskje å se kornakrene som så ut som om det skulle være i juli måned, men så skjæres også kornet i Syd-Spania allerede i juni måned. I Syd-Spania er det en hel masse med forskjellige sydfruktar, såsom oliven, dadler og fiken. Disse vokser på trær, og de områder hvor disse frukter dyrkes, ser ut som store eplehaver.

I Middelhavet var det + 18 grader i vannet, og her hadde man da i slutten av mars god, varm sommer slik som man bare har drømt om de siste årene i Norge.

Veiene er ganske gode å kjøre på, men det er mye rart å se etter veiene. Folk bruker muldyr til transport av seg selv og gods i stor utstrekning, og det ser unektelig komisk ut når man ser folk sitte og sove på muldyrene uten å la seg affisere av trafikken. Drosjene i Spania er et kapittel for seg. Tror knapt at jeg så en drosje som ville ha blitt godkjent av bilsakkyndig i Norge. De er nesten alle 20—30 år gamle, og det er meg en gåte hvorledes de i det hele tatt henger sammen og går. Det er da også en redsel å kjøre med dem.

Tiggere var det endel av langs veiene, men ikke så meget som jeg hadde hørt cm. Ellers var det mange gjeter, og flere steder var griser tjoret langs veikanten.

Husene på landet er utvendig meget velstelte og hvitkalkede, men levestandarden er nok ikke så høy som i Norge. I butikene kunne man få kjøpt hva som helst, og dyrt var det heller ikke, for oss ihvertfall.

Like utenfor Madrid bor Franco på et slott. Ved inngangsporten er det noen meget farverike marokkanere tilhest. Disse marokkanere er kledd i sine nasjonaldrakter. Man har ikke lov til å stoppe utenfor og ta bilder, da blir man vinket vekk med en gang, men jeg tok nå et bilde allikevel idet vi kjørte forbi.

(Forts.)

Diderik Cappelen jr.

Forslag nr. 839 — innsendt av Halvor Halvorsen — er honorert med kr. 150,—.

Forslaget gjelder bruk av dekseltuve (modellinnretning) ved forming av turboplater og ringhullsløkk. Fordelen ved bruk av dekseltuve er at den sparer arbeidsutgifter ved beslag, og det blir dessuten mindre vrak.

Forslag nr. 807 — innsendt av Alf Aas Lindgren — er honorert med kr. 75,—.

Dette forslag gjelder et hensiktsmessig, avtagbart håndtak til formkasser for en ny formemaskin, hvor kassene ville bli vanskelige å løfte uten dette håndtak.

Forslag nr. 864 — innsendt av Aasmund Bentsen — er honorert med kr. 100,—.

Forslaget gjelder gigger for boring av håndtak til Elkington kumlokk. Disse gigger muliggjør en nøyaktigere og hurtigere utførelse av boringen.

Forslag nr. 870 — innsendt av Alfred Halvorsen — er honorert med kr. 125,—.

Forslaget gjelder stillskruer som muliggjør en lettvinnt løftning og senkning av transportvalse for formekassetransporten.

Forslag nr. 100 — innsendt av Hans Pettersen — er honorert med kr. 125,—. For-

slaget gjelder en sikkerhetsforanstaltning som skal varsle sliperne når kubb kommer ned i kubbekummen. Man er nemlig utsatt for, hvis kummen nesten er tom, at kubbene farer ut i arbeidslokalet.

Forslag nr. 894 — innsendt av Trygve Fjeldstad — er honorert med kr. 50,—. Forslaget gjelder montering av en plastic-skjerm på avsuget til bormaskinen. Tidligere var det montert en ugjennomsiktbar skjerm som gjorde det vanskelig å følge arbeidsoperasjonen.

Forslag nr. 892 — innsendt av Åge Høgvoll — er honorert med kr. 100,—. For-

slaget gjelder en praktisk vogn til transport av sveiseapparater, slik at apparatene kan fraktes uten å demonteres og ved hjelp av én mann.

Ti forslag ble ikke honorert, og for ti forslag ble avgjørelsen om honorering utsatt, da disse forslag må undersøkes nærmere.

Inn i
ekte-
skapet.

Godtfred Ødegaard og frue Jonnie, f. Hegland.

Asbjørn Teigen og frue Anne Marie, f. Knutsen.

Hallo Kviteseid og Landsmarken HITTEGODS

Forslagskassens idé om å opprette en samlesentral i nærheten av spisesalen viste seg å være utmerket. Etter «Vinterlekenes» avslutning kan vi melde om følgende saker og ting som er innbragt til oppbevaring:

- 1 pen skigenser i stjernemønster
- 1 par Selbuvanter
- 1 stk. skjert
- 1 stk. venstre-vott (grå)

Sakene oppbevares nå i kontorets ildfaste hvelv, og kan fåes tilbake ved henvendelse til vaktmesteren.

Vi synes skigenseren var så pen at det ville være synd om det gikk møll i den, og de fleste ved kontoret ansatte har derfor drevet intens mølljakt i de siste dager.

Hvis sakene ikke blir avhentet innen neste års skirenn, vil de bli utlyst til auksjon. Det beløp som derved måtte innkomme vil bli benyttet til videre utdannelse av skiløpere. Vi kunne tenke oss at et par måneders opphold i Vålådalen for femti mann måtte være det ideelle.

Dagen før

Det er to store høytider i Landsmarka. Den ene er elgjakten, den andre skikonskurransen med Kviteseid. I det første tilfelle strever vi livet av oss for å få kjøtt

og i det siste sølv, hva som er best å ha, er jo en smak-sak. Men i hvert fall er begge høytider like morsomme.

Forberedelsene til skirennene er mange og store. Blakstad skal bestille «Gimlelappskaus» i Skien, Hoff ordner med spisesalen, Hansen og Johannes Dammen skal gå opp løypa og gjøre i stand hoppbakken. Tilslutt, men ikke minst deltagernes forberedelse som vanligvis blir utsatt til dagen før. Da er det for sent å angre på alle de treningsturer og hopp som var planlagt, men ikke ble noe av. Men en kan jo alltid hoppe ned fra verandaen og springe rundt huset en gang for å få litt bedre samvittighet. Det store spørsmål dagen før er hvorledes blir vær og føre. Det er vel ikke en dag i året hvor det lyttes så intens på værmeldingen og gradestokken får så mange blikk som dagen før vårt skirenn. Men det hjelper jo ingen ting, man får jo ikke høre noe nytt i værmeldingen dagen før for vi vet jo alltid at det skal være klabbeføre konkurransedagen og det skal vær vanskeligst mulig å smøre, og i så måte ble vi jo ikke skuffet i år heller. Det er rart med den menneskelige optimisme, man håper helt til siste minutt at det skal bli litt kaldere og hele tiden er spørsmålet: Hva skal jeg smøre med? Det er i grunnen best å vente med å smøre til samme dag som rennet er og da har man jo alltid så skrekkelig god tid.

Best å komme tidlig til sengs i kveld så en i hvert fall er opplagt og uthvilt og da gjør det nok ikke så meget om en ikke har trent det en skulle. Men før en kryper til køys er det vel best å kikke litt over utstyret. Nei, se der holder gummisålene på begge skiene på å falle av. Best å få spikret de litt bedre på. Det er kjedelig å miste disse. Ja, se der er også en masse ubrukkelig skismøring under skiene. Av med det. Hvorledes var det med stavene? Var ikke den ene trinsen litt dårlig? Jo da — stift etter stift går inn i trinsene. Støvlene er heller ikke som de skal. Lissene er halvratne. Se å få skiftet de også.

Hvor er nå den hvite vindbuksen som jeg alltid bruker på langrennet. Sist jeg så den lå den helt sikkert på nederste hyllen i skapet og nå er den ikke her, og kona er bortreist så det er ikke noen å sette til å lete. Ingen leting hjelper, og banning hjelper nå slettes ikke; buksen er og blir borte. Endelig på bunnen av et skap så finner jeg den. Ja, slik er det når man har orden i sine saker. Alt dette tar tid og klokken har nærmet seg mistenkelig midnatt før jeg endelig kan legge meg. Det siste blikk over gradestokken som holder seg tydelig over 0, mens deilig fuktig nysne gjør sitt for å øke vanskelighetene.

Den store dag opprinner og jeg kommer fortore ut av dynen enn vanlig og grade-stokken står trygt to streker over 0. Frokosten tygges godt, og svelges omhyggelig. Omsider kommer jeg avsted og ved Dammen er bussen fra Kviteseid kommet og alle er fullt opptatt med å smøre. Noen holder på «medium» andre på klister og atter andre på en blanding av disse og andre smøringer. Like galt er det alt sammen, enten iser det og en får kjempeklabber under, eller så glipper det. Men det er ikke tid til å tenke på smøringa nå. Tiden er inne for vi skal starte og vi legger avsted alle sammen, unge og gamle. Mer eller mindre røde i ansiktet og svette blir vi etter hvert, opp en bakke, huff, nei, nå klabber det aldeles forferdelig igjen, skrapper av skiene over hverandre på kryss. Litt bedre blir det jo. Men dette tar tid, dyrebare sekunder, konkurrentene nærmer seg bakfra. En runde til, dette her er forferdelig, sår på føtter og hender. Endelig er det hele over. Blemmer i hendene, svett og våt, men moro er det lell.

Nærmere om rennet og festen har Blakstad og Jespersen skrevet så jeg henviser til deres artikler.

En artikkel om dagen derpå får vel redaktøren fra han som ble igjen på Ulefoss til dagen derpå og ikke kom hjem med bussen om kvelden.

Vel møtt igjen til neste år til ny dyst.

Et spørsmål tilslutt: Ville det ikke være fornuftig om de som pleier å være med i langrennet, neste gang de er hos doktoren, bad om legekort for idrettskonkurranser. Vi kan alle ha en hjertefeil som vi ikke vet om, og livet er vel mer verdt enn å kunne være med i et langrenn.

Pokalkonkurranse

Kviteseid — Landsmarken

Årets renn ble holdt på Tyri den 5. mars. Det var mildvær, nysne og iset føre under langrennet, og følgen ble at flere av de 40 som startet, smørte seg bort og ga opp.

De beste tider ble:

Klasse 20 — 30 år:

10 km

1. K. Moen, L	49,16
2. O. Lauve, K	50,01
3. A. Kverndalen, L	52,19
4. H. Hegland, L	52,37
5. S. Snaunes, K	52,58
6. T. Snaunes, K	53,51
7. A. Skaug, L	54,29
8. G. Jonassen, L	54,53
9. O. Rønningen, L	55,20
10. A. Larsen, K	55,34
11. J. Kverndalen, L	56,27
12. N. Boverud, L	57,32
13. A. Plassen, L	59,13
14. M. Aaraak, L	59,53
15. G. Hegland, L	1,02,01
16. A. Lia, L	1,03,09
17. H. Sandstå, L	1,06,11
18. J. Dorholt, L	1,09,17

Klasse 30 — 42 år:

1. D. Cappelen,	49,33
2. T. Bjørkeli, K	52,54
3. H. Himingen, L	53,14
4. R. Aaas, L	55,46
5. I. Plassen, L	57,25
6. K. Dellhaug, L	57,56
7. H. Furuheim, L	59,01
8. O. Gundersen, L	1,02,16
9. B. Lindestad, K	1,02,51
10. E. Eilefsen, L	1,18,42
11. H. Dorholt, L	1,18,57

Klasse 42 — 50 år:

1. H. Tobro, L	56,55
2. A. Nordskog, K	57,18
3. S. Høidalen, L	1,03,00
4. H. Høidalen, L	1,04,43

Klasse 50 — 60 år:

5 km

1. H. Haakenstad, L	29,09
2. Kr. Karlsrud, K	30,48
3. K. Himingen, L	32,01

Klasse over 60 år:

5 km

1. S. Snaunes, K 32,29

Hopprennet foregikk ved Settendal. Bakken var i god stand. Føret ble bedre etter hvert, og lengste hopp målte 25,5 m.

Premiene i kombinert tilfalt følgende:

Klasse 20 — 30 år:

1. O. Lauve, K	264,0	poeng
2. H. Hegland, L	258,6	»
3. S. Snaunes, K	258,2	»
4. K. Moen, L	254,1	»
5. A. Larsen, K	248,2	»
6. T. Snaunes, K	242,0	»
7. N. Buverud, L	233,9	»
8. A. Plassen, L	219,0	»
9. H. Sandstå, L	197,0	»
10. G. Hegland, L	187,1	»

Klasse 30 — 42 år:

1. H. Himingen, L	256,3	poeng
2. T. Bjørkelid, K	248,6	»
3. I. Plassen, L	227,2	»
4. K. Deilhaug, L	219,4	»
5. B. Lindes'ad, K	215,3	»
6. H. Dorholt, L	189,1	»
7. E. Eilefsen, L	171,7	»
8. O. Gundersen, L	119,0	»

Klasse 42 — 50 år:

1. H. Tobro, L	274,9	poeng
2. A. Nordskog, K	267,9	»
3. S. Høida en, L	141,7	»
4. H. Høidalen, L	136,7	»
5. S. Settendal, L	106,2	»

Klasse 50 — 60 år:

1. H. Haakenstad, L	294,5	poeng
2. K. Himingen, L	280,4	»
3. Kr. Karlsrud, K	278,6	»

Klasse over 60 år:

1. S. Snaunes, K	261,1	poeng
2. O. Haugland, L	105,0	»

Videre ble følgende pokaler utdelt:

Landmarkens Skog- og Landarbeiderforenings gavepremie for beste langrennstid tilfalt:

Kjell Moen.

Godseier Cappelens gavepremie for beste kombinerte i Landmarken tilfalt for 3. og siste gang:

H. Hegland.

H. Deilhaug hadde 2 napp før.

Disponent Blakstad's vandrepokal til beste langrensløper i klasse 30 — 42 år tilfalt:

Diderik Cappelen.

Skogsbestyrernes vandrepokal klasse 42 — 50 år tilfalt:

H. Tobro.

Damenes premie tilfalt

S. Snaunes.

Dommere var Blakstad og Gudim. Skogs-

bestyrer Hansen med assistenter skal ha takk for god langrensløype og hoppbakke.

Etter rennet var deltagerne med damer innbudt til festlig samvær på bedriftens spisesal, hvor det var dekket til 120 personer.

Menyen bød på «Gimle-lapskaus» med øl, og siden kaffe og kaker.

Ved bordet ønsket disponent Blakstad velkommen. Han uttalte sin glede over at bedriftsrennene var blitt så populære, og takket for den store interesse som var vist fra alle hold for at rennene kunne bli så vellykket.

Kristoffer Karlsrud tolket Kviteseidfolkenes takk med et humør som fikk jubelen til å stå i taket.

Knut Himingen var ikke snauere når det gjaldt Landsmarkens representanter. Han ville ha rammen utvidet til også å omfatte fotball. Vi satt bare og ventet på at en skulle foreslå en tennisturnering på «Stoffhuset».

Forstkandidat Gudim talte stutt men velment for damene og tilslutt takket forstmester Fretheim for maten.

Så ble salen ryddet til dans og Haugland og Co. satte igang orkesteret. Det ble danset både hardt og lenge, for når skogskara setter igang, så er det alvor.

Med assistanse av fru disponent Blakstad fant premieutdelingen sted, og de premievinnere som ikke ble båret på gullstol, fikk en runde på gulvet på strake armer. Det var skjulte krefter som her fikk sin utløsning.

Det var ingen som følte noen særlig hjemlengsel da skogsbestyrerne Hansen og Austad erklærte «lekene» for avsluttet, men klokken var blitt mange, og det er lang vei til Tipperary.

Den nyopprettede avdeling for hittegods kunne rapportere om måtelig innrykk. Vi henviser til annonse annetsteds i dagens avis.